

**Протокол
між Швейцарською Федеральною Радою і Урядом України про внесення
змін до Конвенції між Швейцарською Федеральною Радою і Урядом
України про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків на
доходи і на капітал та Протоколу до неї, вчинених у м. Київ
30 жовтня 2000 року**

Швейцарська Федеральна Рада і Уряд України (далі - Договірні Держави),

бажаючи укласти Протокол про внесення змін до Конвенції між Швейцарською Федеральною Радою і Урядом України про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи і на капітал та Протоколу до неї, вчинених у м. Київ 30 жовтня 2000 року (далі - Конвенція та Протокол відповідно),

домовились про таке:

Стаття I

Преамбулу Конвенції викласти у такій редакції:

«Швейцарська Федеральна Рада і Уряд України ;

бажаючи надалі розвивати взаємні економічні відносини та поглиблювати співробітництво у питаннях оподаткування;

маючи намір укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи і на капітал без створення можливостей для відсутності оподаткування або зменшення суми податків шляхом ухилення від сплати податків законним чи незаконним шляхом (у тому числі використання договорів про уникнення подвійного оподаткування з метою отримання податкових пільг, передбачених цією Конвенцією, для непрямой вигоди резидентів третіх Держав);

домовились про таке:».

Стаття II

Підпункт b) (ii) пункту 3 статті 2 «Податки, на які поширюється Конвенція» Конвенції викласти у такій редакції:

«(ii) податок на доходи фізичних осіб».

Стаття III

1. Підпункт а) пункту 1 статті 3 «Загальні положення» Конвенції викласти у такій редакції:

«а) термін «Швейцарія» означає територію Швейцарської Конфедерації, як це визначено її законодавством та відповідно до міжнародного права;».

2. Підпункт і) пункту 1 статті 3 Конвенції викласти у такій редакції:

«і) термін «компетентний орган» означає:

(і) стосовно Швейцарії – Керівника Федерального департаменту фінансів або його повноважного представника;

(іі) стосовно України – Міністерство фінансів України або його повноважного представника;».

3. Пункт 1 статті 3 Конвенції доповнити підпунктом j) у такій редакції:

«j) термін «пенсійний фонд» Держави означає юридичну особу або організацію, створену у Договірній Державі, та яка вважається окремою особою відповідно до законодавства про оподаткування такої Держави та:

(і) яка була створена та функціонує виключно для управління або надання пенсій чи аналогічних пільг фізичним особам та яка регулюється як така юридична особа чи організація такою Державою або одним з її політико-адміністративних підрозділів; або

(іі) яка була створена та функціонує виключно або майже виключно для інвестування коштів в інтересах юридичних осіб або організацій, зазначених у положенні (і).».

Стаття IV

Пункт 1 статті 4 «Резидент» Конвенції викласти у такій редакції:

«1. Для цілей цієї Конвенції термін «резидент Договірної Держави» означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі постійного місця проживання, постійного місцеперебування, місцезнаходження керівного органу, місця реєстрації або будь-якого іншого аналогічного критерію та включає таку Державу або будь-який її політико-адміністративний підрозділ чи місцевий орган влади. Проте до цього терміну не відноситься будь-яка особа, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі стосовно доходів, отриманих тільки з джерел в цій Державі або капіталу, розташованого в ній».

Стаття V

1. Статтю 7 «Прибуток від підприємницької діяльності» Конвенції після пункту 6 доповнити новим пунктом 7 у такій редакції:

«7. Договірна Держава не повинна змінювати прибуток, який відноситься до постійного представництва підприємства однієї з Договірних Держав протягом п'яти років після закінчення податкового року, в якому

прибуток мав бути віднесений до такого постійного представництва. Положення цього пункту не застосовуються у випадку вчинення шахрайства або навмисного порушення зобов'язань.».

2. Пункт 7 статті 7 Конвенції перенумерувати на пункт 8.

Стаття VI

Пункт 2 статті 9 «Асоційовані підприємства» Конвенції викласти у такій редакції:

«2. У разі, коли одна Договірна Держава включає в прибутки підприємства цієї Держави – і відповідно оподатковує – прибутки, по яких підприємство другої Договірної Держави було оподатковано в цій другій Державі, і прибутки, таким чином включені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді така друга Держава може вносити відповідні коригування до суми, що стягується в ній з таких прибутків. При визначенні такого коригування інші положення цієї Конвенції мають бути належним чином враховані, а компетентні органи Договірних Держав можуть консультуватися один з одним.».

Стаття VII

Статтю 10 «Дивіденди» Конвенції викласти у такій редакції:

«Стаття 10 Дивіденди

1. Дивіденди, що сплачуються компаніїю, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач є фактичним власником дивідендів, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

а) 5 відсотків від загальної суми дивідендів, якщо фактичним власником дивідендів є компанія (інша, ніж товариство), яка безпосередньо володіє щонайменше 10 відсотками капіталу компанії, яка сплачує дивіденди;

б) 15 відсотків від загальної суми дивідендів в інших випадках.

3. Незважаючи на положення пункту 2, Договірна Держава, резидентом якої є компанія, звільняє від оподаткування дивіденди сплачені цією компанією, якщо фактичним власником дивідендів є уряд другої Договірної Держави, її політико-адміністративний підрозділ або місцевий орган влади, центральний банк або пенсійний фонд цієї другої Держави.

4. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють порядок застосування обмежень, зазначених у пунктах 2 та 3.

Пункти 2 та 3 не стосуються оподаткування компанії стосовно прибутків, з яких сплачуються дивіденди.

5. Термін «дивіденди» при використанні в цій статті означає дохід від акцій чи інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, а також дохід від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню як і дохід від акцій, відповідно до законодавства тієї Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

6. Положення пунктів 1, 2 і 3 не застосовуються, якщо фактичний власник дивідендів, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. В такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14.

7. У разі, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або дохід з другої Договірної Держави, ця друга Держава може не стягувати будь-яких податків з дивідендів, що сплачуються компанією, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі, і з нерозподіленого прибутку компанії не стягуються податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються, або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій другій Державі.».

Стаття VIII

1. Пункти 2 та 3 статті 11 «Проценти» Конвенції викласти у такій редакції:
«2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо фактичний власник процентів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 5 процентів від загальної суми процентів.

3. Незважаючи на положення пункту 2, проценти, про які йдеться у пункті 1, будуть оподатковуватись лише в тій Договірній Державі, резидентом якої є фактичний власник процентів, якщо:

а) фактичним власником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ або місцевий орган влади чи центральний банк;

б) проценти сплачуються Державою, в якій такі проценти виникають, або її політико-адміністративним підрозділом чи місцевим органом влади;

с) проценти сплачуються за позикою, борговою вимогою або кредитом заборгованим, виконаним, гарантованим або забезпеченим цією Державою або її політико-адміністративним підрозділом, місцевим органом влади або закладом з фінансування експорту.».

2. Пункт 7 статті 11 Конвенції викласти у такій редакції:

«7. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.».

Стаття ІХ

1. Пункти 2 і 3 статті 12 «Роялті» Конвенції замінити пунктом у такій редакції:

«2. Однак такі роялті можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо фактичним власником роялті є резидент іншої Договірної Держави, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 5 процентів від загальної суми роялті.».

2. Пункти 4-8 статті 12 Конвенції перенумерувати на пункти 3-7.

3. Перенумерований пункт 6 статті 12 Конвенції викласти у такій редакції:

«6. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплачувати роялті, і зобов'язання по сплаті цих роялті несе таке постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.».

Стаття Х

Підпункт а) пункту 1 статті 23 «Усунення подвійного оподаткування» Конвенції викласти у такій редакції:

«а) Якщо резидент Швейцарії одержує доходи чи володіє капіталом, які згідно з положеннями цієї Конвенції можуть оподатковуватись в Україні, то Швейцарія, з урахуванням положень підпункту б, звільняє від оподаткування такий дохід чи капітал, але може при обчисленні суми податку на дохід чи капітал цього резидента застосовувати ставку податку, яка була б застосована, якщо б звільнений дохід чи капітал не був би звільнений від оподаткування. Проте таке звільнення застосовується до доходів, зазначених у пункті 2 статті 13, лише при наданні доказів фактичного оподаткування такого доходу в Україні.».

Стаття XI

1. Пункт 1 статті 25 «Процедура взаємного узгодження» Конвенції викласти у такій редакції:

«1. Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до її оподаткування невідповідно до положень цієї Конвенції, вона може, незалежно від засобів захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати свою справу до компетентних органів Договірної Держави. Справа повинна бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дію, яка призводить до оподаткування, що не відповідає положенням Конвенції.».

2. Пункт 3 статті 25 Конвенції доповнити таким реченням:

«Вони також можуть консультуватися один з одним для усунення подвійного оподаткування у випадках, не передбачених Конвенцією.».

Стаття XII

Доповнити Конвенцію статтею 25а «Арбітраж» у такій редакції:

«Стаття 25а
Арбітраж

1. Якщо:

а) відповідно до пункту 1 статті 25 особа подала справу до компетентного органу Договірної Держави на підставі того, що дії однієї або обох Договірних Держав призвели до оподаткування такої особи, що не відповідає положенням Конвенції; та

б) компетентні органи не можуть досягти згоди щодо вирішення цієї справи відповідно до пункту 2 статті 25 протягом трьох років, починаючи з дати початку, зазначеної у пунктах 8 або 9, залежно від обставин (за винятком випадків, коли до закінчення такого періоду компетентні органи Договірних Держав погодились на інший період стосовно цієї справи та повідомили особу, яка подала справу, про таку угоду),

будь-які невіршені питання, що виникають у цій справі, якщо особа просить про це у письмовій формі, будуть передані на арбітраж у спосіб, описаний у цій статті, згідно з будь-якими правилами або процедурами, узгодженими компетентними органами Договірних Держав відповідно до положень пункту 10.

2. Якщо компетентний орган призупинив процедуру взаємного узгодження, зазначену в пункті 1, з тієї причини, що по справі стосовно одного чи декількох питань очікується рішення суду або адміністративного трибуналу, відлік періоду, передбаченого підпунктом б пункту 1, припиняється, до винесення остаточного рішення судом чи адміністративним трибуналом, або доки справа не буде призупинена чи відкликана. Крім того, якщо особа, яка подала справу, та компетентний орган погодились призупинити процедуру

взаємного узгодження, відлік періоду, передбаченого підпунктом в пункту 1, припиняється до моменту скасування призупинення.

3. Якщо обидва компетентні органи погоджуються, що особа, якої безпосередньо стосується справа, не надала своєчасно будь-яку додаткову суттєву інформацію, яка вимагається будь-яким компетентним органом після початку періоду, передбаченого підпунктом в пункту 1, період, передбачений підпунктом в пункту 1, продовжується на строк, який дорівнює періоду, що починається з дати, коли вона була запитана, і закінчується датою надання такої інформації.

4. а) Арбітражне рішення стосовно питань, переданих на арбітраж, виконується за взаємною згодою щодо справи, зазначеної в пункті 1. Арбітражне рішення є остаточним.

б) Арбітражне рішення є обов'язковим для обох Договірних Держав, за винятком таких випадків:

(і) якщо особа, якої безпосередньо стосується справа, не приймає взаємну угоду про виконання арбітражного рішення. У такому випадку справа не підлягає подальшому розгляду компетентними органами. Взаємна згода про виконання арбітражного рішення у справі вважається неприйнятною особою, якої безпосередньо стосується справа, якщо будь-яка особа, якої безпосередньо стосується справа, протягом 60 днів після дати повідомлення такої особи про взаємну згоду, відкликає всі питання, вирішені за взаємною згодою про виконання арбітражного рішення, з розгляду будь-яким судом або адміністративним трибуналом або іншим чином припиняє будь-який судовий чи адміністративний процес, за яким очікується рішення стосовно таких питань, у спосіб, який відповідає такій взаємній згоді.

(ii) якщо остаточним рішенням судів однієї із Договірних Держав арбітражне рішення визнане недійсним. У такому випадку запит про розгляд справи у арбітражі згідно з пунктом 1 вважається ненаданим, і арбітражний процес вважається таким, що не був проведений (крім цілей пунктів 15, 16 та 19). У цьому випадку може бути наданий новий запит про розгляд справи у арбітражі, крім випадків, коли компетентні органи погоджуються про заборону подання такого нового запиту.

(iii) якщо особа, якої безпосередньо стосується справа, звертається до суду стосовно питань, які були вирішені за взаємною згодою про виконання арбітражного рішення в будь-якому суді або адміністративному трибуналі.

5. Компетентний орган, який отримав первинний запит стосовно процедури взаємного узгодження, як описано в підпункті а) пункту 1, протягом двох календарних місяців після отримання запиту:

а) надсилає повідомлення особі, яка ініціювала справу, про отримання ним запиту; та

б) надсилає повідомлення про такий запит разом із копією запиту до компетентного органу іншої Договірної Держави.

6. Протягом трьох календарних місяців після отримання компетентним органом запиту про проведення процедури взаємного узгодження (або його копії від компетентного органу іншої Договірної Держави), він:

а) повідомляє особу, яка ініціювала справу, та інший компетентний орган про отримання ним інформації, необхідної для проведення розгляду по суті справи; або

б) вимагає від цієї особи надання додаткової інформації для таких цілей.

7. Якщо згідно з підпунктом б) пункту 6 один чи обидва компетентні органи вимагають від особи, яка ініціювала справу, надання додаткової інформації, необхідної для проведення розгляду по суті справи, компетентний орган, який запитав додаткову інформацію, протягом трьох календарних місяців з моменту отримання додаткової інформації від цієї особи повідомляє таку особу та інший компетентний орган про те, що:

а) він отримав запитувану інформацію; або

б) частина запитуваної інформації відсутня.

8. Якщо жодний компетентний орган не запитав додаткову інформацію відповідно до підпункту б) пункту 6, датою початку, зазначеною в пункті 1, є дата, що передує:

а) даті, коли обидва компетентні органи повідомили особу, яка ініціювала справу відповідно до підпункту а) пункту 6; та

б) даті через три календарних місяці після повідомлення компетентного органу другої Договірної Держави відповідно до підпункту б) пункту 5.

9. Якщо додаткова інформація була запитана відповідно до підпункту б) пункту 6, датою початку, зазначеною в пункті 1, є дата, що передує:

а) останній даті, коли компетентні органи, які запитали додаткову інформацію, повідомили особу, яка ініціювала справу, та інший компетентний орган відповідно до підпункту а) пункту 7; та

б) даті через три календарних місяці після отримання обома компетентними органами всієї інформації, яка була запитана будь-яким компетентним органом від особи, яка ініціювала справу.

Однак, якщо один або обидва компетентні органи надають повідомлення, зазначене в підпункті б) пункту 7, тоді таке повідомлення розглядається як запит на отримання додаткової інформації відповідно до підпункту б) пункту 6.

10. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою відповідно до пункту 3 статті 25 визначають спосіб застосування положень, що містяться в цій статті, у том числі мінімальний обсяг інформації, необхідної для кожного компетентного органу для здійснення розгляду по суті справи. Таке узгодження має бути досягнуто до дати, коли невирішені питання по справі підлягають поданню на арбітраж, і можуть бути змінені час від часу після такої дати.

11. За винятком випадків, коли компетентні органи Договірних Держав досягають взаємної згоди стосовно різних правил, для цілей цієї статті застосовуються пункти 12-14.

12. Такі правила регулюють призначення членів арбітражної комісії:

а) Арбітражна комісія складається з трьох членів-фізичних осіб, які володіють експертними знаннями або мають досвід у міжнародних справах з питань оподаткування.

b) Кожний компетентний орган призначає одного члена комісії протягом 60 днів з дати подання запиту про розгляд справи в арбітражі згідно з пунктом 1. Обидва члени комісії, призначені таким чином, протягом 60 днів після останнього призначення призначають третього члена, який виконує обов'язки голови Арбітражної комісії. Голова не може бути громадянином або резидентом жодної Договірної Держави.

c) Кожний член, призначений до складу арбітражної комісії, повинен бути неупередженим та не залежати від компетентних органів, податкових адміністрацій та міністерств фінансів Договірних Держав, а також всіх осіб, які безпосередньо впливають на справу (а також їхніх радників) під час надання своєї згоди на призначення, зберігати свою неупередженість та незалежність протягом всього процесу, а також уникати будь-якої поведінки впродовж розумного періоду часу, що може призвести до порушення видимості неупередженості та незалежності арбітрів у зв'язку з провадженням.

13. У випадку, якщо компетентний орган Договірної Держави не призначає члена арбітражної комісії у спосіб і протягом термінів, зазначених у пункті 12 або узгоджених компетентними органами Договірних Держав, член призначається від імені цього компетентного органу найвищою посадовою особою Центру податкової політики та податкового адміністрування Організації економічного співробітництва та розвитку, яка не є громадянином жодної Договірної Держави.

14. Якщо перші два члени арбітражної комісії не призначають Голову в порядку та строки, зазначені в пункті 12 або узгоджені компетентними органами Договірних Держав, Голова призначається найвищою посадовою особою Центру податкової політики та податкового адміністрування Організації економічного співробітництва та розвитку, який не є громадянином жодної Договірної Держави.

15. Виключно для цілей застосування цієї статті та статті 26, а також положень внутрішнього законодавства Договірних Держав, що стосуються обміну інформацією, конфіденційності та адміністративної допомоги, члени арбітражної комісії та максимум три працівники на одного члена (та потенційні арбітри виключно тією мірою, якою це необхідно для перевірки їхньої здатності виконувати вимоги арбітрів) вважаються особами або органами, яким може бути розкрита інформація. Інформація, отримана арбітражною комісією або потенційними арбітрами, а також інформація, яку отримують компетентні органи від арбітражної комісії, вважаються інформацією, яка обмінюється відповідно до статті 26.

16. Компетентні органи Договірних Держав забезпечують, щоб перед початком арбітражного процесу члени арбітражної комісії та їхні працівники домовились у письмовій формі розглядати будь-яку інформацію, що стосується арбітражного процесу, відповідно до зобов'язань щодо конфіденційності та нерозголошення, зазначених у пункті 2 статті 26 та відповідно до чинного законодавства Договірних Держав.

17. Для цілей цієї статті та статті 25 процедура взаємного узгодження, а також арбітражне провадження у справі припиняються, якщо в будь-який час

після подання запиту про розгляд справи у арбітражі та до повідомлення рішення арбітражної комісії компетентним органам Договірних Держав:

а) компетентні органи Договірних Держав досягають взаємної згоди стосовно врегулювання справи; або

б) особа, яка ініціювала справу, відкликає запит про розгляд справи у арбітражі чи запит процедури взаємного узгодження.

18. За винятком випадків, коли компетентні органи Договірних Держав взаємно погоджуються з різними правилами, відповідно до цієї статті до арбітражного провадження застосовуються такі правила:

а) Після передачі справи до арбітражу компетентний орган кожної Договірної Держави подає до арбітражної комісії до узгодженого строку запропоноване рішення, яке стосується усіх невіршених питань (ураховуючи всі попередні домовленості, досягнуті у цій справі між компетентними органами Договірних Держав). Запропоноване рішення обмежується використанням конкретних грошових сум (наприклад, доходів або витрат) або, у встановлених випадках, максимальною ставкою податку, яка стягується відповідно до Конвенції, для кожного коригування чи аналогічного питання по цій справі. У випадку, коли компетентні органи Договірних Держав не змогли досягти згоди щодо питання стосовно умов застосування положень Конвенції (далі – «основне питання»), наприклад, чи є особа резидентом, або щодо наявності постійного представництва, компетентні органи можуть подавати альтернативні запропоновані рішення щодо питань, визначення яких залежить від вирішення таких основних питань.

б) Компетентний орган кожної Договірної Держави також може подати документ, який підтверджує позицію, для розгляду арбітражною комісією. Кожний компетентний орган, який подає запропоноване рішення або підтверджуючий документ, надає іншому компетентному органу його копію до дати подання запропонованого рішення та документа, який підтверджує позицію. Кожний компетентний орган може також подати до арбітражної комісії до узгодженої дати відповідь на пропозицію щодо запропонованого рішення та підтверджуючого документа, представленого іншим компетентним органом. Копія будь-якої поданої відповіді надсилається іншому компетентному органу до дати подання відповідей.

с) Арбітражна комісія обирає одне із запропонованих рішень у справі, як своє рішення, поданих компетентними органами щодо кожного питання та будь-яких основних питань, і яке не включає обґрунтування або будь-яке інше пояснення рішення. Арбітражне рішення приймається простою більшістю голосів членів комісії. Арбітражна комісія надає компетентним органам Договірних Держав своє рішення у письмовій формі. Арбітражне рішення не має прецедентного значення.

19. У арбітражному провадженні за цією статтею збори та витрати членів арбітражної комісії, а також будь-які витрати, пов'язані з арбітражним провадженням Договірних Держав несуть Договірні Держави у спосіб, який має бути встановлений за взаємною згодою між компетентними органами Договірних Держав. За відсутності такої згоди кожна Договірна Держава несе

свої власні витрати та витрати на призначеного нею члена. Витрати на послуги голови арбітражної комісії та інші витрати, пов'язані з проведенням арбітражного провадження, несуть Договірні Держави у рівних частинах.

20. Будь-яке невирішене питання, яке виникає внаслідок справи про процедуру взаємного узгодження, крім випадків, коли воно виникає в межах арбітражного процесу, передбаченого цією статтею, не підлягає передачі на арбітраж, якщо це питання підпадає під дію справи, щодо якої раніше збиралася арбітражна комісія чи аналогічний орган відповідно до двосторонньої чи багатосторонньої конвенції, яка передбачає обов'язкове проведення арбітражу невирішених питань, які виникають у справі про процедуру взаємного узгодження.

21. Ніщо в цій статті не впливає на виконання більш широких зобов'язань щодо арбітражу невирішених питань, які виникають в контексті процедури взаємного узгодження в рамках інших конвенцій, сторонами яких Договірні Держави є або стануть.».

Стаття XIII

Статтю 26 «Обмін інформацією» Конвенції викласти у такій редакції:

«Стаття 26

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, необхідною для виконання положень цієї Конвенції або застосування чи дотримання законів стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція, якщо таке оподаткування не суперечить Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтею 1.

2. Будь-яка інформація, отримана Договірною Державою відповідно до пункту 1, розглядається як конфіденційна у такий самий спосіб, що і інформація, отримана відповідно до внутрішнього законодавства цієї Держави, і розкривається лише особам або органам влади (у тому числі судам та адміністративним органам), які здійснюють оцінку або стягування податків, примусове виконання або судове переслідування стосовно податків або визначення оскаржень стосовно податків, зазначених у пункті 1. Такі особи або органи влади використовують інформацію виключно для таких цілей. Вони можуть розкривати інформацію в державних судах або у судових рішеннях. Незважаючи на викладене вище, інформація, отримана Договірною Державою, може використовуватися для інших цілей, якщо така інформація може бути використана для інших цілей відповідно до законодавства обох Держав, і за умови отримання згоди компетентного органу Держави, яка надає інформацію, стосовно такого використання.

3. У жодному випадку положення пунктів 1 та 2 цієї статті не будуть тлумачитись як такі, що покладають на одну з Договірних Держав зобов'язання:

а) здійснювати адміністративні заходи, які суперечать законодавству і адміністративній практиці будь-якої з Договірних Держав;

b) надавати інформацію, яку неможливо отримати за законодавством або в ході звичайного адміністрування тієї чи іншої Договірної Держави;

с) надавати інформацію, яка розкриває будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю чи торговельний процес, або інформацію, розголошення якої суперечить державній політиці (громадському порядку).

4. Якщо інформація запитується Договірною Державою відповідно до цієї Статті, друга Договірна Держава використовує свої заходи збору інформації для отримання запитуваної інформації, навіть якщо інша Держава може не володіти такою інформацією для своїх власних податкових цілей. Зобов'язання, що міститься в попередньому реченні, регулюється обмеженнями пункту 3, але жодним чином такі обмеження не повинні тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовити в наданні інформації виключно через відсутність національного інтересу в такій інформації.

5. У жодному випадку положення пункту 3 не повинні тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовити в наданні інформації виключно тому, що такою інформацією володіє банк, інша фінансова установа, номінальний власник чи особа, яка виступає як представник або довірена особа, або через те, що вона стосується майнових прав особи.».

Стаття XIV

Доповнити Конвенцію статтею 26а «Право на пільги» у такій редакції:

«Стаття 26а Право на пільги

1. Незважаючи на інші положення цієї Конвенції, пільги за цією Конвенцією не можуть надаватися стосовно статті доходу чи об'єкту майна, якщо є підстави зробити висновок, з огляду на всі відповідні факти та обставини, що одержання такої вигоди є одною з основних цілей будь-якої угоди або операції, прямим чи опосередкованим результатом якої є така пільга, за винятком випадків, коли встановлено, що надання такої пільги у таких обставинах відповідає предмету та цілям відповідних положень цієї Конвенції.

2. Якщо згідно з пунктом 1 цієї статті особі відмовлено у наданні пільги відповідно до цієї Конвенції, компетентний орган Договірної Держави, який надавав цю пільгу іншим чином, тим не менше розглядає цю особу як таку, що має право на таку пільгу або на різні пільги стосовно певної статті доходу чи об'єкту майна, якщо такий компетентний орган на вимогу цієї особи та після розгляду відповідних фактів та обставин встановлює, що такі пільги були б надані за відсутності операції або угоди, зазначеної в пункті 1 цієї статті.

3. Компетентний орган Договірної Держави консультується з компетентним органом іншої Договірної Держави перш ніж відмовляти у наданні пільг згідно з пунктом 1 або 2 цієї статті.».

Стаття XV

1. Пункт 1 Протоколу до Конвенції видалити та замінити новими пунктами у такій редакції:

«1. Загальні положення

1. Стосовно тлумачення Конвенції від 30 жовтня 2000 року цим розуміється, що Коментар до Типової конвенції про оподаткування Організації економічного співробітництва та розвитку представляє собою офіційний посібник для тлумачення Конвенції.

2. До підпункту j) пункту 1 статті 3

Зрозуміло, що термін «пенсійний фонд» включає в себе наступні та будь-які ідентичні або істотно аналогічні фонди, засновані відповідно до законів, прийнятих після дати підписання цієї Конвенції:

а) в Швейцарії, будь-який пенсійний фонд, на який поширюється дія:

(i) Федерального закону Швейцарії від 20 грудня 1946 року «Про страхування людей похилого віку та осіб, що дожили до похилого віку»;

(ii) Федерального закону Швейцарії від 19 червня 1959 року «Про страхування по інвалідності»;

(iii) Федерального закону Швейцарії від 6 жовтня 2006 року «Про страхування додаткового пенсійного забезпечення людей похилого віку, осіб, що дожили до похилого віку, та інвалідів»;

(iv) Федерального закону Швейцарії від 25 вересня 1952 року «Про грошову компенсацію доходів у випадку військової служби та у випадку материнства»;

(v) Федерального закону Швейцарії від 25 червня 1982 року «Про страхування людей похилого віку, осіб, що дожили до похилого віку, та інвалідів, що підлягає сплаті у зв'язку із зайнятістю або щодо індивідуальної трудової діяльності», у тому числі пенсійні фонди, які пропонують визнані пенсійні програми для індивідуальної трудової діяльності, аналогічний пенсійним фондам компанії;

(vi) Федерального закону Швейцарії від 17 грудня 1993 року «Про надані пільги»;

(vii) пунктом 6 та пунктом 7 статті 89а Цивільного кодексу Швейцарії від 10 грудня 1907 року;

(viii) пунктом 1 статті 331 Федерального закону Швейцарії від 30 березня 1911 року «Про внесення змін до Цивільного кодексу Швейцарії (до Частини п'ятої: Кодекс зобов'язань)»;

б) в Україні, будь-який пенсійний фонд, на який поширюється дія:

(i) Закону України «Про пенсійне забезпечення» від 05.11.1991 №1788-ХІІ;

(ii) Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» від 09.07.2003 № 1058-IV;

(iii) Закону України «Про недержавне пенсійне забезпечення» від 09.07.2003 №1057-IV;

(iv) Податкового кодексу України від 02.12.2010 № 2755-VI;

(v) Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення пенсій» від 03.10.2017 № 2148-VIII.

3. До Статті 4

Стосовно пункту 1 статті 4, зрозуміло та узгоджено, що термін «резидент Договірної Держави» включає в себе, зокрема, пенсійний фонд, створений у цій Державі; та організацію, яка була створена та діє винятково в релігійних, благодійних, наукових, культурних, спортивних або освітніх цілях (або в декількох таких цілях), і що вона є резидентом цієї Держави відповідно до її законодавства, незважаючи на те, що всі або частина його доходів чи прибутку можуть бути звільнені (звільнена) від оподаткування відповідно до внутрішнього законодавства цієї Держави.»

2. Пункти 2 та 3 Протоколу до Конвенції перенумерувати на пункти 4 та 5.

3. Пункт 4 Протоколу до Конвенції перенумерувати на пункт 7.

4. Доповнити Протокол до Конвенції новим пунктом 6 у такій редакції:

«6. До статей 10, 11 та 12

Якщо в будь-якій угоді або конвенції між Україною та третьою Державою, яка є членом Організації економічного співробітництва та розвитку, Україна погоджується звільнити від оподаткування дивіденди від кваліфікованої участі або проценти, або роялті, що виникають в Україні (як в цілому, так і до окремих видів дивідендів, або процентів, або роялті), або обмежити ставку податку на такі дивіденди або проценти, або роялті (як в цілому, так і до окремих видів дивідендів або процентів, або роялті) до ставки, нижчої ніж ставки, передбачені в підпункті а) пункту 2 статті 10, в пункті 2 статті 11 або пункті 2 статті 12 цієї Конвенції, таке звільнення або більш низька ставка застосовуються автоматично (як в цілому, так і до окремих видів дивідендів або процентів або роялті) відповідно до Конвенції, якщо таке звільнення або більш низька ставка були визначені в цій Конвенції, починаючи з дати, коли такі положення такої угоди або конвенції стали діючими. Компетентний орган України невідкладно повідомляє компетентний орган Швейцарії про те, що встановлені умови для застосування цього положення.»

5. Доповнити Протокол до Конвенції новим пунктом 8 у такій редакції:

«8. До статті 26

а) Цим розуміється, що обмін інформацією буде запитаний лише тоді, коли Договірна Держава, яка надає такий запит, вичерпає всі звичайні джерела інформації, доступні згідно з процедурою внутрішнього оподаткування.

б) Цим розуміється, що податкові органи Держави, яка надає такий запит, надають податковим органам Держави, яка отримує такий запит, при поданні запиту про отримання інформації відповідно до статті 26:

(i) ідентифікаційну інформацію про особу, яка знаходиться на розгляді чи під слідством;

(ii) період часу, протягом якого запитується інформація;

(iii) заяву про запитувану інформацію, у тому числі її характер та форму, в якій Держава, яка надає такий запит, бажає отримати інформацію від Держави, яка отримує такий запит;

(iv) податкова мета, для якої необхідна інформація;

(v) в обсязі, відомому такій Державі, ім'я та адресу будь-якої особи, яка, як вважається, володіє запитуваною інформацією.

с) Цим розуміється, що метою використання слова «необхідний» є забезпечення обміну інформацією в податкових питаннях в максимально можливому обсязі і одночасного уточнення, що Договірні Держави не мають права проводити збір компрометуючих матеріалів або вимагати інформацію, яка навряд чи буде необхідною для податкових справ вказаного платника податків. Не дивлячись на те, що підпункт (b) містить важливі процедурні вимоги, що покликані забезпечити уникнення проведення збору компрометуючих матеріалів, підпункти (i)-(v) підпункту b), однак, не повинні тлумачитися в цілях здійснення перешкоди ефективному обміну інформацією.

д) Цим розуміється, що стаття 26 не вимагає від Договірних Держав обміну інформацією на автоматичній або спонтанній основі.

е) Цим розуміється, що у випадку обміну інформацією застосовність адміністративних процесуальних норм стосовно прав платників податків, передбачених в Договірній Державі, яка отримує такий запит, не припиняється. Крім того, цим розуміється, що ці положення спрямовані на забезпечення платника податків справедливою процедурою, а не на запобігання або надмірну затримку процесу обміну інформацією.».

Стаття XVI

1. Договірні Держави повинні у письмовій формі повідомити одна одну дипломатичними каналами про завершення внутрішньодержавних процедур, необхідних для набрання чинності цим Протоколом.

2. Цей Протокол набирає чинності з дати останнього письмового повідомлення, відповідно до пункту 1 цієї статті. Цей Протокол застосовується:

а) стосовно податків, утриманих у джерела щодо сум, які виплачені або надані нерезидентам станом на або після першого січня календарного року, наступного за роком набрання Протоколом чинності;

b) стосовно інших податків, які стягуються під час податкових років, що починаються станом на або після першого січня календарного року, наступного за роком набрання Протоколом чинності;

c) стосовно статті 26 Конвенції обмін інформацією, передбачений цим Протоколом, застосовується до запитів, поданих станом на або після дати набрання Протоколом чинності, до інформації, що стосується податкових років, які починаються станом на або після першого січня календарного року, наступного за роком набрання Протоколом чинності.

На засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цей Протокол.

Вчинено у року в двох примірниках німецькою, українською та англійською мовами, усі тексти є автентичними. У разі виникнення розбіжностей щодо тлумачення цього Протоколу, переважну силу матиме текст англійською мовою.

**За Швейцарську Федеральну
Раду:**

За Уряд України: